

f. Gr. har han meget bestemt advaret dette Thing imod at give sig af med det Forslag, her foreligger, og paa den anden Side har han beraabt sig paa en tidligere Minister, der skulde være hans Meningsfælle. Denne hans Meningsfælle Biskop Monrad har selv som Minister forelagt et Lovforslag, der omhandler det selvsamme Forhold som her, nemlig at give Menighederne Indflydelse paa Besættelsen af Præsteembederne. Hvorledes vil det ærede Medlem forklare det? Og i det Forslag var der ogsaa gaaet ud fra, at Ansøgerne skulde have underkastet sig de samme Betingelser, som tidligere vare krævede af dem; Biskop Monrad vilde ganske vist ikke have Embedsprøverne. Men hvorledes kan saa det ærede Medlem efter de Anskuelser, han nu har udviklet, beraabe sig paa den Mand? Det er dog virkelig, synes mig, en Modsigelse og Uklarhed, som trænger til en nærmere Forklaring, og det ikke blot i en mundlig Forhandling, men paa Papiret, i et eget Forslag. Det ærede Medlem sagde, at det var Biskop Monrads Tanke, at der ved Grundloven var indført en Adskillelse mellem Stat og Kirke, saa at Rigsdagen ikke kunde give sig af med saadanne Anliggender, men jeg kan oplæse en Udtalelse af ham som Medlem af dette Thing, som gaar i aldeles modsat Retning af, hvad det ærede Medlem tillægger ham. Han sagde i Rigsdagens anden Samling (S. 1380): „Eder os nu lægge vel Mærke til at denne Forsamling har en dobbelt Karakter, paa den ene Side har den den almindelige lovgivende Myndighed, men den har ogsaa en anden Myndighed, nemlig den, i Forbindelse med andre Grene af den lovgivende Magt at ordne Folkekirken's Forhold, hvorved vi egentlig blive en Kirkeforsamling, hvorved vi faae en Myndighed — man kalde den episkopal, synodal, eller hvad man vil — til at ordne selve Kirken's Anliggende.“ Kan det siges tydeligere og klarere, at Biskop Monrad har en helt modsat Anskuelse end den, som det ærede Medlem nu har udviklet for os? Og dog tror det ærede Medlem at kunne beraabe sig paa ham!

sidst talte, har ikke noie lagt Mærke til, hvad jeg tidligere udtalte, men det er det ærede Medlems Feil, og der er ingen Retfærdighed i at ville paasthyde mig Inkonsekventer, fordi det ærede Medlem ikke vil høre, hvad jeg siger. Vil man angribe en Mand paa den Maade, maa man dog idetmindste være saa retfærdig at høre, hvad han siger. Jeg sagde ikke, at noget af de nævnte Forslag var saa fuldstændigt, som det skulde være; jeg sagde tværtimod det Modsatte; men jeg har sagt, at der dert var en Antydning af den Bet., som skulde gaas; Mere har jeg ikke sagt. Dernæst har jeg sagt, at Biskop Monrad ogsaa havde ledet ind paa denne Bet., men ikke paa en saadan Maade, at det kunde hidføre en fuldstændig Løsning af Sagen. Det sagde jeg ligeledes; men det har det ærede Medlem formodentlig heller ikke hørt. Naar man tager mine Udtryk, som de ere komne fra mig, og ser dem i deres Sammenhæng, vil man finde, at jeg paa ingen Maade har sagt, at der har foreligget Forslag, som jeg i Et og Alt kunde tiltræde, men kun at de indeholdt en Antydning, der gik i den Retning, hvori jeg troede, at der burde gaas. Naar Biskop Monrad paa et Sted og til en Tid har udtalt, hvad det ærede Medlem nu oplæste, er det en Kjendsgjerning, at han paa andre Steder har udtalt, at der var Punkter, som vare rent kirkelige, og om hvilke Rigsdagen ikke skulde give sig af med at lovgive. Jeg har ikke dtæst Udtalelser her saaledes, at jeg kan citere dem, men der foreligger jo senere en anden Sag, hvorved jeg, hvis den ikke skulde blive kvast i Fødselen, maasse kunde faae Leilighed til at anføre mine Citater. Dernæst maa det ærede Medlem lægge Mærke til den Stilling, jeg indtager. Han maa dog indrømme, at det vilde være en ubillig og urimelig Fordring, at en Mand, som staar meget ene, skulde være den, der kom frem med et Forslag af den Art, hvilket aldrig kunde tænkes at komme igennem dette Thing uden gennem en Samvirken af ikke ubetydelige Kræfter fra forskjellige Sider. Derfor siger jeg: Lad en af de Herrer, der staar i nærmere Forbindelse med en stor Del af Forsamlingen, gjøre Skridt i saa Henseende; jeg kan ikke gjøre Mere fra min Side, end

Winther: Det ærede Medlem, som